

[Christoffersen.]

tidligere været muligt at holde sammen i vanskelige situationer og finde løsninger på tværs af særinteresser. Der skal gøres en indsats, hvis vi vil bevare vores velfærdssamfund, hvis vi vil beskytte demokratiet. Venstre kender sit ansvar, og vi går også ud fra, at regeringen kender sit.

Med de ord skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Svend Andersen (Rosk.a.) (FP):

Folketinget tager nu på ferie. Er det en velfortjent ferie? Det er det ikke. Fik vi løst de væsentlige problemer som f. eks. arbejdsløsheden og vores katastrofale gældsætning til udlandet? Det gjorde vi heller ikke; tværtimod, vi forværrede den.

Vi startede efter sommerferien sidste år med en ekstraordinær samling i september. Denne samling medførte, at en række partier indgik det for landet så ulykkelige septemberforlig. Forligspartierne var dengang særdeles begejstrede for dette forlig. Statsministeren kunne se lyse perspektiver for folkestyret, økonomiministeren sagde, at nu havde folkettinget gjort sit, nu var resten op til erhvervslivet. Disse lyse toner havde desværre som sædvanlig intet med virkeligheden at gøre. Forliget gav ingen bedring i beskæftigelsen, snarere tværtimod. I februar 1975 var der 107.000 registrerede arbejdsløse, i februar 1976 var der 123.000 arbejdsløse. Det er en stigning på 16.000. Betalingsbalanceunderskuddet var i første kvartal 1975 på 490 mill. kr., men efter at have været udsat for det sorte septemberforlig, ja, så steg det med 700 pct. til 3½ mia kr. i første kvartal 1976.

I forligspartiernes hensigtserklæring var der bl. a. en passus om, at regeringen skulle sikre en afdæmpning af stigningstakten i pris- og omkostningsniveauet, oven i købet igennem en 3-årig periode. Allerede få måneder efter forligets indgåelse måtte septemberforligspartierne erkende, at også på dette punkt slog deres beregninger fejl, idet januarpristallet som bekendt udløste to dyrtidsportioner i stedet for én. Heller ikke dette problem kunne de sorte septemberpartier løse. De enedes selvfølgelig om en kortvarig udskydelse af problemet igennem en vedtagelse af den omkostningsdæmpende ydelse.

Også for denne vedtagelse vil lønmodtagerne få en regning i fremtiden.

Et andet punkt i hensigtserklæringen var et løfte til befolkningen om, at man ville tilstræbe stabile obligationskurser. Også dette blev en eklatant fiasko. Den gennemsnitlige obligationsrente i almindelig realkredit i serier med rentefod på over 7 pct. var i maj 1975 12,86 pct.; i maj 1976 var den steget til 15,5 pct. Dette betyder, at en bygherre, der skal låne f. eks. 400.000 kr. for et ganske almindeligt hus, får en husleje, der er 10.400 kr. højere om året, end septemberpartierne havde stillet ham i udsigt. Enhver anden, der på sådanne falske forudsætninger lokker folk til at foretage indkøb, vil omgående blive anklaget for bedrageri. Intet under, at man hyppigt hører succesrige forretningsfolk udtale, at de altid gør det modsatte af det, folketingets flertal anbefaler, så er de helt sikre på at ramme rigtigt.

Man havde dog også en fornuftig passus i hensigtserklæringen, nemlig den, at der skulle tilvejebringes grundlag for skattelettelser i 1977-78, men også dette ligger i realiteten i ruiner i dag. Regeringen har for et par dage siden oven i købet forsøgt at overtale sine ellers så villige partnere til at forøge skattetrykket med nogle milliarder kroner. Desværre skal det såmænd nok lykkes for dem i løbet af sommeren. Det viser alle erfaringer jo. Det er faktisk fantastisk, at forligspartierne ikke kan få ind i deres hoveder, at når man deltager i udgiftsorgier gennem hele samlingen, ja, så kommer der en regning, og det er delvis den, man så skitsen til i mandags.

Jeg har ellers fra denne talerstol adskillige gange advaret forligspartierne mod, hvad der selvfølgelig måtte komme. Det er mærkeligt, at man ikke kan forstå, at selv om man majsommeligt og under pressens store bevågenhed sparer sølle 500 mill. kr., ja, så hjælper det altså ikke meget, når man ugen i forvejen let og elegant og uden smerter har ødslet et par milliarder kroner væk. De forligspartier, der siger, at de går ind for skattelettelser, vil jeg derfor spørge: hvornår lærer I at forstå, at et nært samarbejde med socialdemokratiet aldrig kan føre til skattelettelser, kun til skatteforhøjelser?

Stort set de samme partier har også ydet bidrag til, at vore børn skal blive dårligere